

vagues...i més de quatre hi han deixat la pell o han perdut el treball essent considerats com enemics perillosos de la societat, per a aconseguir-ho; no només per a ells, sino per a tots els treballadors del món industrial. Si l'espai ens ho permetés podríem aportar testimonis històrics de la lluita dramàtica dels treballadors (sobretot a Anglaterra, bressol de l'indústria, durant el segle passat i principis d'aquest) contra llurs amos per aconseguir, no parlem ja d'unes vacances sinó d'unes condicions de treball justes: des del sou fins a l'horari. En el temps a què ens referim es treballava de 12 a 16 hores diàries, dones i mainada incluits, molts inclús els diumenges, sense seguretat en el treball, vivint apilonats famílies enteres en barracons que no reunien cap condició higiènica, amb la degradació física i moral que això comportava (i no existeix això encara en certs llocs?). El sou que se'ls pagava era el just perquè el treballador no es morís de gana, perquè si aquests es morien qui faria anar les màquines de l'amo? i si les màquines no anaven com podria enriquir-se aquell?. I si no s'enriquia amb l'explotació inhumana dels demés, com podria portar el seu tren de vida de luxes i comoditats?. I com podria fer de tant en tant "almoïna" als pobres?.

Les primeres victòries aconseguïdes per el treballador, després de molta lluita, foren escursar una mica l'horari de treball i que la mainada pogués anar a l'escola i no es veiés obligada ja des dels sis anys a treballar, convertint-se en vells acabats als trenta anys.

I perquè tantes dificultats en adquirir aquests drets que tots reconeixem com molt més humans i justos?. La raó és senzilla. Sempre ha sigut i és - i tant de bo no ho sigui en el futur, encara que creiem que és una il·lusion massa bonica - que l'home s'ha volgut enriquir explotant al màxim al mateix home. L'ambició de molts homes no té límits, és com un pou sense fons. I són aquests homes que a més del poder econòmic, posseïxen també el poder polític o bé el dominen i l'influencien, fent dictar les lleis que més els afavoreixen mitjançant l'explotació de la majoria. Per què ha vist mai algú que un treballador o un grup de treballadors, veritablement representatiu, formi part d'algún govern o que intervingui realment en les seves decisions?. Si així fos, creieu que existirien o haurien existit mai moltes lleis que han mantingut (i que potser encara mantenen) el treballador a un nivell de simple esclau de l'ambició d'uns pocs que desconeixen què és el treball, l'esforç, el dolor, el sofriment de no poder portar una família com cal?.